

[Christophersen.]

imod dem, idet dog et enkelt medlem af venstres gruppe vil stemme anderledes, når det drejer sig om færgerne til Bornholm.

Jeg må måske om folkepensionsproblemet gøre den enkelte bemærkning, at vores holdning til en forhøjelse af pensionssatserne for ægtepar drejer sig om det, der skal ske i det kommende finansår. Der ligger altså ikke i det nogen principiel afstandtagen fra selve den tanke at fjerne den skævhed, der kan være opstået her. Men i det kommende finansår mener venstres gruppe ikke at der er grundlag for en sådan forbedring. Vi mener, at regeringens almindelige udgiftspolitiske oplæg afskærer os fra det i praksis.

Derpå vil jeg sige nogle ord om de forslag til besparelser, som venstre alene eller sammen med andre har stillet ud over de 500 mill. kr., som vi aftalte i januar.

Der er først forslaget om en ændring af reglerne for EFG-elever. Vi har samme synspunkt i dag som ved forsøgslovens gennemførelse, nemlig at godtgørelsen skulle falde væk, når EFG-uddannelserne fik en mere permanent og udbredt karakter, og det tidspunkt mener vi at vi nu har nået. Vi mener ikke, det er rimeligt over for andre 16—17-årige — f. eks. i gymnasiet eller i 10. klasserne, for slet ikke at tale om forholdet over for andre, som er ældre, og som er i gang med højere eller videregående uddannelser på universiteter, seminarier, teknika osv. — vi mener ikke, det er rimeligt over for alle dem, at en enkelt gruppe, som også deltager i en offentligt tilrettelagt, offentligt betalt uddannelsesform, skal oppebære fuld løn, mens de andre må nøjes med en mere beskedne støtte. Derfor har vi altså stillet forslaget om, at man nu, hvor EFG-ordningerne begynder at antage en mere permanent karakter, og hvor der er så stor tilgang til dem, overgår til støtte efter reglerne om Statens Uddannelsesstøtte.

Vi har stillet en lang række andre enkeltforslag. Jeg skal ikke kommentere dem, men blot sige, at vi har jo med interesse bemærket, at regeringen for norges vedkommende, om end det er de mindste, er gået et lille stykke med ad vejen, og det glæder os naturligvis. Men de store poster havde vi jo også gerne set en støtte til, og vi er overbevist om, at vi meget let kan komme i en si-

tuation, hvor disse forslag igen vil påkalde sig politisk interesse.

Så er der de ændringsforslag, som er stillet af en række andre partier. Der er først det konservative folkepartis ændringsforslag. Jeg må måske om det sige, at det stiller jo os i den situation, at enten kan vi tage det, eller også kan vi lade være. Vi har valgt at lade være. Det skyldes ikke, at der ikke bag det forslag er tanker og ideer, som kan overvejes, det er klart. Der kan måske være overvejelser af, om vores revalidering er effektiv nok. Man kan overveje, om vores bibliotekspolitik er rigtig. Man kan også overveje, om man måske på en mere økonomisk måde kan klare de plejehjemsproblemer, der er i vores samfund, men sådan som spareforslagene er stillet op, så må jeg sige, at de virker ikke tilstrækkelig lødige, de er af en karakter, som gør, at vi ikke kan tage et medansvar for dem. Hvad mener man f. eks., når man skriver om et af forslagene: Der lovgives om ikke at lade vedtagne, men ikke udlovede statstilskud komme til udbetaling, besparelse 300 mill. kr. Uden kommentarer, uden bemærkninger. Det tæller i regnskabet, det indrømmer jeg, og for nogen betyder regnskabet jo også meget, men det er en post, som ikke er sandsynliggjort. Det samme gælder flere af de andre forslag. Men det er klart, at der er stof i forslagene til senere drøftelser, og dem vil vi gerne deltage i.

Så er der nogle spareforslag stillet af centrum-demokraterne. Vi finder, at de er for vidtgående. Vi vil ikke være med til at sløjfe støtten til al filmproduktion, al filmundervisning, det er for vidtgående. Vi stemmer derfor imod dem.

Kristeligt folkeparti har stillet et forslag om, at man stiller produktionsgarantierne til film i bero.

Venstres gruppe har den indstilling, at det forslag vil vi undlade at stemme om. Vi kan se, at der kan være en argumentation i det, kristeligt folkeparti anfører som sin begrundelse, og den tvivl, som den skaber, vil vi lade komme forslaget til gode. Derfor undlader vi at stemme vedrørende det ændringsforslag.

Så har VS og DKP og SF stillet en række ændringsforslag. I almindelighed er de udtryk for en tendens, vi er uenige i, men der